

Een moeder van niks! Falen in de context

Mijn oudste zoon is inmiddels 21 jaar en hij doet het best aardig. Terwijl ik toch een hele tijd er van overtuigd was dat mijn moedercompetenties bijzonder onder de maat waren. Had ik maar niet moeten verhuizen.....

Maar laat ik bij het begin beginnen. De geboorte van mijn zoon, het was een zonnige feestdag en het hele appartementencomplex waarin wij woonden was enthousiast. Het was het eerste kind dat daar geboren werd en niemand had verstand van kinderen. Ook ik niet. Met rompertjes maat 80 probeerde ik mijn pasgeboren mannetje aan te kleden (maatje 54) en eigenlijk was er niemand met een oordeel, als we de oma's even buiten beschouwing laten. Mijn buurman (een studentikoos type) probeerde direct of onze zoon zou kunnen lopen als hij zijn voetjes bij de grond hield en mijn Surinaamse vriendin gooide hem hoog in de lucht om te kijken of zijn ziel wel was ingedaald. So far so good...we deden maar wat en niemand vond dat erg.

Toen hij 3 jaar werd kwam er een tweede kind en werd een ander huis met tuin heel belangrijk en dus verhuisden we naar een dorpje aan de rand van de stad. Het was nog steeds op fietsafstand maar toch was het een compleet andere context. Van een leuk jongetje veranderde mijn oudste zoon in een 'monster'. Hij maakte krassen op tekeningen van anderen en was niet in staat om op het plaatselijke kinderdagverblijf met ecoline te tekenen zonder te spatten. Bovendien was hij nog niet zindelijk. Ze begrepen hem niet en ook onze opvoeding niet.

De eindconclusie was simpel: de moeder schoot ernstig tekort. Alle dorpse moeders hadden hoogbegaafde blonde meisjes die zingend in een kring

zaten en bovendien waren ze allemaal zindelijk en was er in sommige gevallen zelfs sprake van een strikdiploma. En dan ik....vier keer moest in op het kinderdagverblijf verschijnen om aan te horen dat het niet zeker was of mijn kind kon blijven. Zijn gedrag moest veranderen en tot overmaat van ramp twijfelden de leidsters aan mij. Zou het niet beter zijn om meer tijd aan mijn kinderen te besteden? Of beter nog een thuiszittende moeder te worden, allemaal in het belang van mijn kinderen natuurlijk.

Mijn zelfvertrouwen dat ik het best aankon als moeder daalde naar een absoluut nulpunt. Ik faalde als moeder.....en het was mijn schuld dat het allemaal mis ging. Het heeft even geduurd maar uiteindelijk begreep ik dat ik faalde in de context van het dorp maar dat ik als stadse moeder het best aardig deed. Pff gelukkig maar, falen in de context klinkt lang zo erg niet!

Ria van Dinteren, Breinkundige bij het Instituut voor Faalkunde

www.instituutvoorfaalkunde.nl